

Хрещатик

Київ міська газета

Приміські електрички хочуть з'єднати зі столичним метрополітеном: схема

Човникові електрички на маршруті Буча—Святошин планують запустити першими для того, щоб об'єднати метро Києва з приміською залізницею, яка доставляє працівників з області до столиці. Саме з цього напрямку розпочнеться втілення проєкту «Міського Експресу».

У плані також показані можливі «човникові експреси» «Біла Церква — Фастів — Київ-Волинський», «Вишгород — «Почайна», «Вул. Милославська — Троещина-2», «Бровари — Дарниця», «Бориспіль—Дарниця», «Трипілля—Підгірці—Видубичі».

Перспективи проєкту приміського залізничного сполучення зі столицею транспорту *City Express*, що хочуть впроваджувати на Київщині, обговорили під час Всеукраїнського форуму «Україна.50». Для покращення сполучення області та Києва вже є необхідна інфраструктура.

«Сьогодні ми плануємо, відремонтувавши деякі ділянки, вдосконаливши диспетчеризацію, вийти на цифру 150 тис. пасажирів в день. Ми будемо впроваджувати нові інструменти для приміського руху — це човникові електрички», — зазначив голова правління АТ «Укрзалізниця» Володимир Жмак.

Володимир Жмак підкреслив, що проєкт *City Express* досить прагматичний, практичний і реальний. Він не потребує дуже великих вкладень, але він дасть значний ефект Києву, дозволить розвантажити дороги і дозволить киянам дихати чистішим повітрям. Сьогодні кожного дня до Києва приїжджає до 450 тис. осіб. З них 77 тис. приїжджає залізничним транспортом.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

У Києві стартувала вакцинація від COVID-19

Першими зробили щеплення медикам Олександрівської лікарні.

У четвер, 25 лютого, у столиці розпочався процес вакцинації проти COVID-19 вакциною Oxford/AstraZeneca (Covishield), яку вчора розвантажили на складі у Києві. Першим пацієнтом, який отримав щеплення, став завідувач відділення реанімації та інтенсивної терапії для інфекційних хворих КНП «Олександрівська клінічна лікарня м. Києва». Процес вакцинації та прес-брифінг транслював телеканал «Київ». Перед тим, як вколоти дозу вакцини, Олександр Куценкові виміряли тиск. Щеплення він отримав внутрішньом'язово у руку. Після ін'єкції запевнив, що почувається добре.

«Відчуття у мене звичні. Все добре. Про вакцину дізнався два дні тому. Переді мною не стояло питання: вакцинуватися чи ні. Вже майже рік наше відділення займається лікуванням хворих, щодня бачимо людське горе і людські трагедії. Взагалі переконаний, що світ зможе побороти цю хворобу, коли відбудеться масова вакцинація», — зазначив після щеплення Олександр Куценко.

Він також повідомив, що у листопаді перехворів на COVID, але результати нещодавніх аналізів показали, що у нього різко впав імунітет до вірусу.

«У мене була «глуха» форма, імунітет сформувався, але я зробив недавно ІФА-тест, який виявляє імунну реакцію, і він показав низь-

кий рівень антитіл. Тому для мене важливо було отримати вакцину, щоб бути захищеним», — наголосив Олександр Куценко.

Через 28 днів, відповідно до правил вакцинації AstraZeneca (Covishield), йому прищеплять другу дозу вакцини.

Впродовж дня тривала вакцинація також інших медиків Олександрівської лікарні. Директорка Департаменту охорони здоров'я Валентина Гінзбург прокоментувала початок вакцинації у столиці.

«Вакцинування розпочали із працівників медичних бригад і Олександрівської лікарні, на базі якої за останній рік пролікували близько семи тисяч пацієнтів із підтвердженим діагнозом COVID-19. Щеплення вже отримали близько 20 медичних працівників», — зазначила Валентина Гінзбург.

Вона також нагадала, що наразі у столиці сформовано 15 мобільних

бригад з імунізації. Також підготовлено 120 тимчасових пунктів вакцинації в закладах охорони здоров'я та інтернатах і 120 додаткових стаціонарних пунктів вакцинації від COVID-19 на базі ЦПМСД міста.

У Департаменті охорони здоров'я пояснюють, що додаткові пункти допоможуть не заважати процесу планової обов'язкової вакцинації за календарем у наявних 138 кабінетах щеплень.

Першими отримуватимуть щеплення члени мобільних бригад, медики, які працюють у лікарнях із хворими на COVID-19, співробітники лабораторій, де проводять аналіз на виявлення вірусу. Нагадуємо, що вакцинація є виключно добровільною та безкоштовною.

У середу до столиці доставили першу партію вакцини від COVID-19, яку днями привезли з Індії. Усі 42 600 доз розванта-

жили на складі імунобіологічних препаратів, що на вул. Естонській, 3. На цьому складі вакцину AstraZeneca (Covishield) зберігатимуться у холодильних камерах при відповідній температурі.

Додамо, що 11 лютого Київська підтримала виділення 140 мільйонів гривень із бюджету міста на вакцинацію киян. Зараз влада веде прямі переговори з виробниками вакцин і планує додатково закупити їх, щоб вакцинувати усі групи ризику.

У Міністерстві охорони здоров'я зазначають, що вакцину Oxford-AstraZeneca для екстреного застосування вже схвалила Всесвітня організація охорони здоров'я, також дозвіл на її використання дали Велика Британія, Європейський союз та Індія.

Олена ПЕТРИШИН,
«Вечірній Київ»

Кличко пояснив ситуацію із Дарницьким мостом

Київський міський голова нагадав, що Дарницький міст досі перебуває на балансі Укрзалізниці.

У вівторок, 23 лютого, мер Віталій Кличко висловився щодо ситуації із недобудованим Дарницьким мостом. Зокрема, він уточнив, що переправа за документами досі належить не Києву, а Укрзалізниці. Нагадаємо, що наприкінці 2018-го Мінінфраструктури не передав цей міст на баланс міста. Тоді ж у Міністерстві обіцяли, що переправу добудують та передадуть столиці через півтора-два роки...

«Друзі! Тут деякі «політики» або не володіють інформацією, або вправляються в маніпуляціях. І думають, що в них це виходить блискуче. А насправді — недолуго. Тому хочу зазначити: краще працювати, а не спекулювати! Зокрема, пролунали заяви, нібито міська влада не може добудувати розв'язку на Дарницькому мосту. Так! Не може. За законом! Бо об'єкт, що майже 20 років не введений в експлуатацію, перебуває на балансі «Укрзалізниці». І відомство

вже кілька років, незважаючи на всі звернення столичної влади, не передає об'єкт міст. Так само, як не передають у власність громади, зокрема, Гостиний двір, будинок Сікорського. Як водять по колу з цехом №5 заводу «Більшовик». Тому не вставляйте палки в колеса, нехтуючи інтересами киян! І не займайтеся політиканством! А візьміть і нарешті побудуйте Велику кільцеву дорогу навколо столиці, яка зніме транспортне навантаження зі столичних доріг та мостів!» — наголосив мер Віталій Кличко.

Раніше в інтерв'ю «Вечірньому Києву» голова Дарницької РДА Ярослав Лагута також згадав про те, що Дарницьке шосе і Дарницький міст досі формально перебувають у власності Укрзалізниці. І, власне, через це керівництво району не може там навести лад.

«Поруч немає освітлення. Та що там — навіть не всюди про-

кладений верхній шар асфальту. Але оскільки територія не наша, то ми не можемо її утримувати чи прибирати. Зараз на рівні міста вже ведуться перемовини з відпрацювання алгоритму передачі, щоб Укрзалізниця все ж передала району ці землі, і ми врешті змогли там навести порядок. Якщо так буде, то однозначно на ці території чекають масштабні зміни. Бо нині Південний міст завантажений більш ніж на 100% від своїх можливостей, а Дарницький — водночас менш ніж на половину. Наше завдання

максимально збалансувати потоки на цих шляхах», — зазначав Ярослав Лагута.

Цікаво, що залізнично-автомобільний мостовий перехід, що в народі називають Дарницький міст, є найширшим мостом столиці. Його ширина складає 43,8 метра. Будівництво мосту розпочали у 2004 році. Вже 2010 року мостом почали курсувати перші потяги та автівки. Наразі це — найновіший діючий міст через Дніпро у Києві.

За матеріалами сайту «Вечірній Київ»

«Я щодня живу проблемами людей з інвалідністю», — Леся ПЕТРІВСЬКА

У Києві призначили Уповноваженого з прав людей з інвалідністю. Цю посаду зайняла на той момент депутатка та співзасновниця ГО «Всеукраїнська асоціація перекладачів жестової мови та людей з інвалідністю» Леся Петрівська. Уповноважена з прав людей з інвалідністю захищатиме інтереси майже мільйона киян. Серед яких 160 тис. — це люди з інвалідністю та ще понад 600 тис. — люди похилого віку.

Минулого місяця Київський міський голова Віталій Кличко ініціював призначення Уповноваженого з прав людей із інвалідністю. Розроблений проєкт рішення міськради винесли на розгляд депутатському корпусу, і він набрав достатню кількість голосів. До речі, таку посаду на рівні міста столиця запровадить першою в Україні.

Мер запропонував, аби цю посаду обійняла Леся Петрівська — депутатка та членкиня постійної комісії з питань охорони здоров'я та соціальної політики Київради. Понад 16 років її діяльність пов'язана із захистом прав людей з інвалідністю. Зокрема, вона є співзасновницею ГО «Всеукраїнська асоціація перекладачів жестової мови та людей з інвалідністю» і багато років працює перекладачкою жестової мови.

Ще до призначення «Вечірній Київ» поспілкувався із Лесею Петрівською — про потребу нової посади для столиці, реалізацію важливих інклюзивних проєктів та підтримку киян з інвалідністю.

«Київ має всі шанси і можливості стати наскрізно інклюзивним містом»

— **Леся, нещодавно Віталій Володимирович ініціював призначення Уповноваженого Київради з прав людей із інвалідністю. Пропонує для початку розібратись, чому місту потрібна ця посада? І які нові можливості відкриває?**

— Для України ця посада не нова. У 2009 році ми як держава приєднались до Конвенції ООН про права осіб з інвалідністю, а уповноважений — це своєрідний гарант дотримання основних принципів цієї Конвенції. Тому в нас уже успішно працюють омбудсмени при Президенті і Кабміні. Посада Уповноваженого на рівні міста — це справді перший випадок в Україні. Але я сподіваюсь, що Київ дасть класний старт і тенденцію, яку підхоплять інші українські міста.

Для нас, як для сучасної європейської столиці, надзвичайно важливо бути доступними і комфортними для кожного без винятку жителя і гостя міста. Не важливо — це людина з інвалідністю чи без, має порушення зору чи пересувається у колісному кріслі.

І йдеться не лише про пандуси чи тактильні плити, а й взагалі про рівність і недискримінацію в цілому — у всіх сферах життя: починаючи від архітектурної до-

ступності, закінчуючи доступом до якісних медичних послуг, освіти і права на роботу. І якраз пошук шляхів вирішення цих проблем, налагодження комунікації між різними структурами в місті — це одне із завдань Уповноваженого при Київраді. Тому така людина сьогодні дуже потрібна місту.

— **Даруйте за особисте, але не секрет, що Ви виростили в сім'ї людей з інвалідністю. Як, зрештою, цей досвід вплинув на ваш світогляд і вектор діяльності загалом?**

— Це справді так. Мої батьки — люди з інвалідністю зі слуху. Тому мені не потрібно вивчати проблеми людей з інвалідністю зі сторони. Все своє життя я щодня бачу, які перешкоди в побуті їм доводиться долати. Значною мірою така сімейна ситуація, звичайно ж, вплинула на мій вибір професії. І сьогодні уже понад 16 років я працюю з людьми з інвалідністю.

Існує міф, що перекладач жестової мови — це людина, яка лише перекладає телевізійні тексти з екрана. Але це далеко не так. Насправді ми — перші довірені і уповноважені особи людей з інвалідністю. Ми відвідуємо з ними лікарів, вирішуємо побутові проблеми з комунальними службами, відстоюємо їхні інтереси в судах, влаштовуємо на роботу, навчання і так далі. І це стосується

не лише глухих, а й людей інших нозологій. Окрім нечуючих батьків, в мене в родині є 9-річна дитина з ДЦП. Також я дуже часто контактую з людьми з порушеннями зору. Тобто я щодня живу проблемами людей з інвалідністю і на своєму рівні намагаюсь допомагати їх вирішувати.

«Лікарні і поліклініки у нас досі не готові приймати пацієнтів з інвалідністю»

— **На Ваш погляд, чи є сьогодні на рівні міста розуміння потреб людей з інвалідністю? Адже їх у столиці офіційно близько 160 тисяч...**

— Тут важливо пам'ятати, що йдеться не лише про людей з інвалідністю, але й про інші маломобільні групи населення. Приміром, люди похилого віку. А це ще 600 тисяч киян. Якщо підрахувати усіх, кому важливі питання безбар'єрного простору — я певна, що назбирається понад мільйон киян.

Нам є для кого працювати. І мене дуже тішить те, що я бачу величезну підтримку і зацікавленість депутатів Київради, працівників різних міських структур у тому, щоб нарешті почати рухатись вперед

в питаннях доступності. Це дає мені велику надію і навіть впевненість у тому, що все можливо!

Але я також розумію, що ми не досягнемо результату миттєво. Оскільки йдеться про сферу, з якою не працювали десятки років, яка ніколи не була пріоритетом в державі та в місті! І тільки останні 5–10 років почали активно про це говорити і впроваджувати якісь точкові зміни. Але переконана, щоб зміни були якісними, потрібно впроваджувати їх комплексно. Тому зараз нам важливо також напрацювати в місті системну політику доступності.

— **Якщо порівнювати сьогодні Київ з іншими європейськими столицями — наскільки у місті розвинене безбар'єрне середовище?**

— Звичайно, що ми не можемо порівнювати себе з такими європейськими містами як Лондон, Роттердам, Берлін, Женева чи з країнами Скандинавії. Бо в цих країнах почали працювати з інклюзією ще тоді, коли в нас про таке навіть не думали. В Україні, як і в решті пострадянських країн, люди з інвалідністю довгий час були невидимками для держави і для суспільства. Тому я б не порівнювала Київ з іншими європейськими столицями, але брала би їх за приклад і рівень, до якого нам потрібно прагнути.

Сьогодні у нас в місті архітектура уже стає доступнішою, закупляється низькопідлоговий громадський транспорт. Не так давно з'явилося соціальне таксі, збільшується кількість повністю інклюзивних шкіл і дитячих садків. Тому певні кроки уже робляться, але, звичайно, залишається ще дуже багато роботи і багатьох сфер, які зовсім не адаптовані для потреб людей з інвалідністю.

— **Нещодавно керівництво метрополітену розпочало поступово осучаснювати «підземку» під інклюзивні потреби... Які сфери залишаються недоступними і потребують спецзасобів?**

— Одне із найгостріших питань — це сфера охорони здоров'я. На жаль, лікарні і поліклініки у нас досі не готові приймати пацієнтів з інвалідністю. Наприклад, звичайний похід до стоматолога для людини, яка пересувається у колісному кріслі, може перетворитися на справжній тортур і приниження. І повірте, я не перебільшую. Хто із нас задумувався колись, яким чином таку людину пересадити в стоматологічне крісло? Думаю, відповідь очевидна. З такою ж проблемою зі-

штовхуються жінки на прийомі в гінеколога. У всьому світі уже давно в лікарнях існують спеціальні крісла-трансформери. І те, що їх досі немає у нас, не означає, що місто свідомо ігнорує цю проблему. Просто про неї не знають. Вона є не настільки очевидною, як, скажімо, відсутність пандуса при вході в будівлю. І це ще один приклад, чому Уповноважений, який знає такі тонкощі про життя людей з інвалідністю, це важлива людина для Києва.

«Нам потрібно перестати боятись людей з інвалідністю, уникати їх і жаліти»

— **В найближчі три роки у Києві розбудують мережу закладів для дітей з інвалідністю, де вони зможуть перебувати цілий день. Яка роль уповноваженого у справах людей з інвалідністю у цьому процесі?**

— Як мінімум, відстежувати дотримання усіх прав дітей, гарантованих Конвенцією ООН, уже на етапі створення таких закладів. Підключення громадського сектору та експертів до обговорення больових точок. Оскільки буде розбудовуватись нова мережа, важливо не допустити помилок на старті цього проєкту. Уповноважений має бути важливим учасником у всіх процесах, що стосуються комфорту і недискримінації людей з інвалідністю. Особливо, коли йдеться про дітей.

— **Леся, якщо депутати підтримають вашу кандидатуру, які важливі рішення плануєте приймати на цій посаді і як, у Вашому розумінні, має змінитись місто для людей з інвалідністю?**

— По-перше, одне з ключових завдань Уповноваженого — сприяння в побудові інклюзивного суспільства в цілому. І це передбачає роботу не лише з людьми з інвалідністю, а й з населенням загалом. Нам усім потрібно вчитись рівності і недискримінації: перестати боятись людей з інвалідністю, уникати їх і жаліти. Але ставитись як до рівних собі. Це велика просвітницька робота. В тому числі масштабні інформаційні кампанії для киян. У 2021 році, на жаль, ми досі чуємо такі слова як «інвалід», «каліка», «глухонігий». То що вже говорити про якісь високі матерії?!

По-друге, це визначення пріоритетності завдань, спільно з громадським сектором. В Києві працює понад сотня громадських організацій для людей з інвалідністю. Потрібно зібрати їхні пропозиції і сформувати побажання щодо вдосконалення уже прийнятих Київрадою рішень. Люди з інвалідністю часто говорять «Не робіть для нас без нас». Я думаю, саме такого простого принципу варто дотримуватись, щоб зміни були якісними.

По-третє, налагодження партнерства між різними структурами в Києві. Адже кожна міська цільова програма, кожен проєкт, який реалізується сьогодні в місті, повинен містити елемент інклюзивності. Це має стати нормою. Усе, що відбувається в столиці, повинно бути доступним для кожного її жителя. І я точно знаю, що це можливо.

Олена ПЕТРИШИН,
«Вечірній Київ»

Нові книжки про Лесю Українку: видання до 150-річчя геніальної поетеси

150-річчя з дня народження видатної поетеси, письменниці та перекладачки стало для українських дослідників та письменників поштовхом до підготовки нових сучасних видань, присвячених її життю та творчості. Знайомимо з книгами, які розкривають різні грані Лесі Українки.

Леся Українка. Повне видання творів у 14-ти томах

Почати варто з довгоочікуваного видання — 14-томника з усіма творами і листами Лесі Українки, виданого в рамках 150-річчя, виданого в рамках 150-річчя. Попереднє «повне» видання було цензурованим і складалося з 12 томів. Принципова відмінність зібрання — це максимальна увага до рукописів Лесі Українки, зокрема до чернеток, які відкривають завісу над таємницями творчого процесу. Видання має вісім тематичних блоків: драматургія (1–4 томи), поезія та ліро-епічні поеми (5 том), художня проза (6 том), літературна критика та публіцистика (7 том), переклади (8 том), записи народної творчості та пісні, записані з голосу Лесі Українки (9 том), «Стародавня історія східних народів» та контексти, виписки, нотатки (10 том), листування (11–14 томи).

Видано 1 500 комплектів, які передадуть в бібліотеки, заклади вищої освіти, наукові центри та музеї в Україні та закордонні дипломатичні представництва для популяризації творчості Лесі Українки. Також видання буде доступне в електронному форматі

для перегляду та завантаження безкоштовно на сайті Українського інституту книги.

Оксана Забужко: від Notre Dame d'Ukraine до «Апокрифа»

Notre Dame d'Ukraine: Українка в конфлікті міфологій — одна з найвідоміших книг Оксани Забужко, вперше видана 2007 року й відзначена багатьма престижними нагородами, пропонує читачеві вражаючу інтелектуальну подорож крізь віки, культури й конфесії в пошуках «України, яку ми втратили». Ключем до неї стає міф Лесі Українки — найгірше прочитаної і найдраматичніше недооціненої письменниці з пантеону наших національних класиків. Це не лише фундаментальна історико-культурна праця та вишукана філологічна ексегетика. Це ще й книга-попередження про наше сьогодення — про те, як жорстоко ми розплачуємося за втрату й забуття багатовікової лицарської культури.

Друга книжка Оксани Забужко, яка нещодавно вийшла друком — «Апокриф» — присвячена п'єсам Лесі Українки, об'єднаним християнською тематикою, біблійним

символам та євангелістичним текстам в творчості Лесі Українки. «Апокриф» складається з двох частин: власне драм Лесі Українки та чотирьох розмов про Лесю Українку з Блаженнішим Святославом Шевчуком. «До 150-літнього ювілею Лесі Українки час згадати про неї як про автора християнського, хай не за переконаннями, а за світовідчуттям, за способом переживання. І Блаженніший в ході наших розмов доводить, що чуттєвість Лесі Українки була глибоко християнською», — зазначила Оксана Забужко.

Художній погляд: «Залізна вода» Мирослава Лаюка

Роман познайомить читача з невідомими сторінками життя письменниці та значно більше. Автор пропонує читачу зануритись у дві реальності: одна часова лінія переносить нас на початок ХХ століття, інша ж відбувається у наш час. Це не біографічний роман, як може здатися на перший погляд, хоча велику кількість нового та мало відомого про життя Лесі ви у ньому таки знайдете. Це розповідь про людські долі, пошуки себе, двері, які ми часто

не помічаємо, та ту саму Лесю, яка веде за собою людей навіть через століття після своєї смерті.

За сюжетом, театральна режисерка та молодий чоловік, який після довгої відсутності повертається у рідні краї, шукають унікальний лист, що міг би внести ясність в один із найтаємніших і найбільш резонансних сюжетів історії нашої літератури. Водночас на початку минулого століття в далеке карпатське село за Лесею йшли невідомі поетка, проста гуцулка, плотогон і черниця-бернардинка».

Для підлітків: «Леся. Мандрівний клубочок»

Книжка Наталки Малетич з ілюстраціями Маші Фої — це нефікшн видання про Лесю Українку для підлітків віком 11–16 років, яке зображує письменницю в незвичному світлі. Читач дізнається про її зацікавлення, родину та коло спілкування, побут, подорожі тощо. Ми щодня зустрічаємо Лесю Українку в пам'ятниках і назвах вулиць, на купюрах і в шкільних кабінетах. Але яким щодня бачила світ сама Леся? Жива людина, а не офіційний портрет. Що вона любила, з чого сміялася й сумувала, про що писала листи рідним, з ким дружила? Кумедні прізвиська для братів-сестер, хоумскулінг, стильні вбрання, нехтї до публічних виступів і далекі ман-

дри — певно, кожен знайде щось спільне з Лесею, яка називала себе *boule vagabonde* — «мандрівний клубочок».

Улюблена сестра Лесі: «Найкраща лілея з родинного саду Косачів»

Одна з книжок, що видані за підтримки Департаменту суспільних комунікацій КМДА, і будуть передані до 139 публічних бібліотек столиці. Авторки Алла Діба та Олександра Шалагінова дослідили долю улюбленої сестри Лесі Українки, хранителя її архіву, дослідника біографії та творчості письменниці, автора монографії «Леся Українка. Хронологія життя і творчості», лікаря за фахом Ольгу Косач-Кривинюк (1877–1945).

Особливу увагу приділено 1920–1940-им рокам, коли родина Лесі Українки пройшла через горнило репресій, тюрми й концтабори. У ці роки Ольга Косач-молодша змушена була залишити працю земського лікаря і працювала вчителькою та бібліотекарем-референтом у Національній науковій медичній бібліотеці України. Опубліковано документи, спогади, листи, фотографії, які розповідають про українську інтелектуальну еліту з оточення родини Косачів.

Марія КАТАЄВА,
«Вечірній Київ»

У столиці по-новому відкриють творчість Лесі Українки

25–28 лютого в Українському домі відбудеться інтелектуально-дискусійна програма Косач Talks в межах мистецького проекту «Леся Українка: 150 імен» з нагоди Дня народження видатної культурної діячки Лариси Косач-Квітки. Протягом чотирьох днів відомі гуманітарії та публічні інтелектуали обговорюватимуть творчість та життя Лариси Косач-Квітки.

Мета програми — актуалізувати для сучасників ті грані біографії та численні різноманітні праці Лесі Українки, які й донині залишаються захопливими та актуальними. Загалом у програмі Косач Talks передбачено 10 обговорень,

кожне з яких триватиме орієнтовно до двох годин.

Серед запрошених гостей — письменниця Оксана Забужко, канадський історик із України Сергій Скульчик, літературознавець, професор Гарвардського університету Григорій Грабович, перекладач та дослідник Максим Стріха, літературознавиця і критикиня Віра Агєєва та інші. Список учасників може корегуватися, слідкуйте за змінами на сайті 150imenlesy.org/kosachtalks.

Куратор інтелектуального майданчика — Євгеній Стасіневич, літературний критик та літературознавець. Модераторки інтелек-

туального-дискусійної платформи: літературознавиця та літературні критикині Анастасія Євдокимова і Богдана Романцова.

Програма перших двох днів дискусій:

25 лютого, відкриття (Український дім і онлайн-трансляція)

13:00 — Українка як культурна героїня: міфи, стереотипи, образи. Ярина Цимбал, Мирослав Лаюк, Марко Роберт Стех (онлайн); модератор — Євгеній Стасіневич.

15:00 — Презентація академічного 14-томного зібрання творів Лесі Українки (УНІАН). Віра Агєєва, Оксана Забужко, Анатолій Цьось, Юрій Громик, Олександр Коваль, Олександр Ткаченко, Ірина Констанкевич, модераторка — Анастасія Євдокимова.

26 лютого, п'ятниця

13:00 — Чуже як своє. Українка та її переклади. Максим Стріха (онлайн), Роксоляна Свято, Ольга Полохович, Лада Коломієць; модераторка — Богдана Романцова.

15:00 — Як стати класиком? Леся Українка та літературний канон Ростислав Семків, Михайло Назаренко, Григорій Грабович (онлайн); модераторка — Богдана Романцова

17:00 — Культура як традиція: публічне інтерв'ю з Оксаною Забужко, проводить Юрій Макаров.

29 січня Президент України Володимир Зеленський підписав указ про відзначення 150-річчя від дня народження видатної української письменниці, громадської діячки Лесі Українки. Протягом 2021 року під егідою Мі-

ністерства культури і інформаційної політики та Державного агентства України з питань мистецтва та мистецької освіти відбудеться серія заходів з нагоди 150-річного ювілею Лесі Українки. Детальна інформація про всі події буде з'являтися на офіційному сайті: 150imenlesy.org, а також регулярно оновлюватиметься. Відвідувачі можуть підписатися на новини про різні заходи.

Марія КАТАЄВА,
«Вечірній Київ»